

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **I. A.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
se sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2021, č. j. OAM-848/ZA-ZA11-ZA17-R2-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2021, čj. OAM-848/ZA-ZA11-ZA17-R2-2017, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 12. 2021, doručenou soudu dne 10. 12. 2021, domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a mezinárodní ochranu ve formě azylu nebo doplňkové ochrany udělil, nebo aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení. Zejména nesouhlasí se závěrem, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a § 14a zákona o azylu, dle jeho názoru správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věc, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností.
5. Žalobce shrnul důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, tj. že v roce 2016 prodal dvě tuny dusíkatých hnojiv muži, o kterém se později ukázalo, že je členem PKK. Policie začala následně žalobce prověřovat pro přičítané spojení s touto teroristickou organizací. Z druhé strany pak prožíval tlak ze strany PKK, jejíž příslušníci ho na tři dny unesli, mučili a vyhrožovali mu s cílem zastrašit ho a odradit od spolupráce s policií, rovněž požadovali, aby se jeden z jeho synů stal bojovníkem PKK. Pro případ návratu do vlasti se obává, že bude stíhán a odsouzen za napomáhání teroristické organizaci nebo za financování terorismu v souvislosti s prodejem dusíkatých hnojiv zneužitelných k výrobě výbušnin. Poukázal na špatný stav právního státu v Turecku, porušování lidských práv, svou příslušnost ke kurdské menšině a protiteroristickou povahu vyšetřování pro přisuzované spojení s PKK. Obává se také pronásledování ze strany PKK, která mu přisuzuje podíl na zatčení jejího člena a chce se mu pomstít, bojí se také nucené rekrutace syna. Zmínil i obavu z nástupu na vojenskou službu zejména v souvislosti se zapojením Turecka do konfliktu v Sýrii, kde by byl nucen bojovat proti severosyrským Kurdům. Žalobce poukázal i na zdravotní problémy všech členů rodiny.
6. Žalobce shrnul, že se obává se pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu pro svou národnost a připisovaný politický názor (spojení s PKK), stejně tak, že mu bude způsobena vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Zdůraznil, že pro naplnění podmínek ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu postačí naplnění důkazního standardu „přiměřené pravděpodobnosti“, současně připomněl zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“, k čemuž poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
7. Žalobce má za to, že žalovaný správní orgán chybně identifikoval důvody jeho žádosti, neboť ze svého posouzení v podstatě vyloučil hrozbu ze strany tureckých státních orgánů, o níž hovořil v první fázi řízení, kdy akcentoval zejména svůj strach ze státních

orgánů Turecka v souvislosti s vyšetřováním jeho napojení na PKK. Ve fázi řízení o novém posouzení však akcentoval obavy z odplaty PKK za předchozí spolupráci s tureckou policií. Žalovaný dle žalobce opomněl i zásadní pravidlo, že o azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu má rozhodovat prospektivně, tj. s výhledem do budoucna, s jakou pravděpodobností by byl podroben pronásledování pro případ návratu. Důkazní návrhy, které na toto téma navrhl, však žalovaný řádně nevypořádal a nepřihlédl tak ke všemu, co on a jeho zástupci v řízení uvedli. Z těchto důkazů přitom vyplývá, že protiteroristická legislativa je extenzivně zneužívána. Žalobce uvedl, že jeho „nešťastné vyjádření“, že nemá ani tak strach z turecké policie jako z teroristů uvedené v doplňujícím pohovoru nelze chápat tak, že by tím popřel svá předchozí tvrzení a že hrozbou ze strany tureckého státu není třeba se zabývat. Jednalo se pouze o proporční hodnocení míry subjektivních obav, nikoliv popření obav ze státních orgánů. Žalobce pociťuje obavu z obou původců nebezpečí, jak ze strany PKK, tak ze strany tureckých státních orgánů. Namítl, že po něm jako po Kurdovi podezřelém z napojení na PKK nebylo namíste požadovat, aby se plně spolehnul na státní orgány v otázce spravedlivého posouzení jeho spojení s PKK a v otázce ochrany před výhrůžkami PKK, pokud z navrhovaných důkazů vyplývá, že tyto osoby jsou v Turecku podrobovány nespravedlivému trestnímu procesu, mučení a jiným závažným zásahům do jejich práv.

8. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné i ve vztahu k posouzení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu před působením PKK a možnosti vnitřního přesídlení. K dostupnosti takové ochrany však bylo povinností správního orgánu shromáždit dostatečně aktuální, přesné a transparentní zprávy o zemi původu z různých zdrojů, což neučinil. Shromážděné podklady označil za nedostatečné, dle jeho názoru s nimi žalovaný pracoval účelově. K tomu znovu připomněl zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“.
9. Dle žalobce nebyl řádně vypořádán ani jeho návrh na přerušení řízení z důvodu probíhajícího řízení o ústavní stížnosti ve věci první žádosti o mezinárodní ochranu jeho manželky. Žalovanému vytýká i nedostatečné posouzení důvodů k udělení humanitárního azylu, neboť se dostatečně nezabýval zdravotním stavem žalobce a jeho rodiny. K důkazu navrhl přiložené psychiatrické zprávy.
10. Závěrem žalobce namítl, že jeho výpověď byla konzistentní a věrohodná. Žalovaný se v této souvislosti vyjadřuje tak, že zřejmě nepovažuje jeho výpověď za věrohodnou, avšak pokud měl nějaké pochyby, měl se snažit v první řadě své pochyby odstranit za spolupráce se žalobcem, a pokud by ani poté nepovažoval jeho výpověď za věrohodnou, měl o tom učinit jasný a náležitě odůvodněný závěr.
11. V doplnění žaloby žalobce znovu namítl, že žalovaný neposoudil nebezpečí pronásledování prospektivně a že se nezabýval ani tím, zda mu nehrozí pronásledování policií pro odmítnutí spolupráce s ní a útěk do zahraničí za situace probíhajícího trestního vyšetřování souvisejícího s teroristickou skupinou. Žalovaný si měl být vědom toho, že se při celkovém posouzení musí zabývat i situací po případném návratu žalobce do Turecka, pročez si měl zajistit dostatek informací, mimo jiné měl tímto směrem vést pohovor se žalobcem, což však neudělal.
12. Žalobce dále zopakoval, že žalovaný neprovedl důkazy, které žalobce a jeho zmocnění zástupci v řízení před žalovaným navrhovali a z procesní opatrnosti je navrhl k provedení jako důkazy, tyto dokumenty označil čísly 1 až 12. Dále namítl, že se

žalovaný přezkoumatelně nevypořádal s námitkami proti podkladům pro vydání rozhodnutí a dalšími tvrzeními obsaženými ve vyjádřeních k podkladům pro vydání rozhodnutí a že nezařadil na seznam podkladů pro vydání rozhodnutí všechny podklady, ze kterých vycházel. Konkrétně uvedl, že na straně 8 je uvedeno, že vycházel i z informace MV Velké Británie o Kurdech, která je dle žalovaného součástí spisu, ale není uvedena jako podklad pro vydání rozhodnutí v protokolu o seznámení s podklady ze dne 21. 9. 2021. K obavě z výkonu vojenské služby a své výhradě svědomí žalobce poukázal na přítomnost turecké armády na syrském území, konkrétně na územích kontrolovaných společně se syrskou opozicí a v desetikilometrovém nárazníkovém pásmu, což může vyvolat ozbrojený konflikt s kurdskými silami. S poukazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2020, sp. zn. 34 Az 8/2019, má za to, že se žalovaný dopustil stejných pochybení ve vztahu k odmítání vojenské služby i k posouzení jeho národnostních problémů.

13. Závěrem se žalobce s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 29. 7. 2019 ve věci C-556/17 domáhal udělení azylu, případně doplňkové ochrany soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že při odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí vycházel z informací o zemi původu obsažených ve správním spisu a že správní rozhodnutí považuje za odůvodněné v potřebném rozsahu. Správní rozhodnutí označil za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykány v žalobě, přičemž odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
15. V reakci na žalobní argumentaci žalovaný konstatoval, že žalobce brojí vůči údajně chybnému zhodnocení jeho výroků, v jehož důsledku se správní orgán nezabýval důvodností jeho obav z tureckých státních orgánů. Žalobce v doplnění žaloby ze dne 20. 12. 2021, tj. po uplynutí zákonné 15denní lhůty, dle žalovaného nepřipustně rozšiřuje nejen již uplatněné žalobní body, nýbrž sám poukazuje na to, že obavu z pronásledování policií vyvolaného jeho útekem sám takto konkrétně ve správním řízení neformuloval. Žalovaný konstatoval, že nejde o autenticky prezentované zdůvodnění žádosti o mezinárodní ochranu, které by mělo oporu v tvrzeních samotného žalobce, jimiž v průběhu správního řízení svou žádost zdůvodňoval, nýbrž o dodatečnou konstrukci jeho právního zástupce. Obdobně si žalující strana počínala i v předcházejícím soudním řízení.
16. Žalovaný uvedl, že správní orgán reagoval na změnu v tvrzených důvodech, jež žalobce nyní předložil jako prioritní s vysvětlením, že se obavu z výhrůžek PKK obával uvést dříve, neboť měl z této organizace strach. Situaci žalobce se zabýval velmi široce a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil, a to i v souvislosti s jeho příslušností ke kurdskému etniku. Z tohoto odůvodnění jasně vyplývá, že v žalobcově případě zcela absentovaly jakékoli individuální okolnosti, jež by tvrzené obavy ze státních orgánů, včetně policie, mohly ospravedlnit. Naopak jeho osobní zkušenost s nimi, jak ji v průběhu správního řízení sám popsal, nesvědčila o jakémkoli nespravedlivém, diskriminačním či dokonce násilném jednání z jejich strany vůči jeho osobě. Žalobce zcela nedůvodně rezignoval na spolupráci se státními orgány vyšetřujícími postup, jakým se teroristé z PKK dostávali k materiálu, z něhož mohli vyrábět výbušniny. Legitimní důvod vyšetřování turecké policie nemohl žalobce svými tvrzeními popřít, nevyvrací jej ani žalobní argumentace. Pokud se z vlastní vůle rozhodl s tureckými státními orgány již nadále nespolupracovat v důsledku výhrůžek teroristů a zemi opustit, bylo by jen logické, aby se zde co nejdříve domáhal mezinárodní ochrany právě v této souvislosti. Jednání žalobce však vyznívá jako účelové taktizování jak směrem ke státním orgánům země jeho státní příslušnosti, tak i země, od níž žádá udělení mezinárodní ochrany, nebyl-li ochoten po tak dlouhou dobu (5 let po opuštění vlasti) uvést skutečné, pro něho samého zásadní důvody žádosti. Neuvedl ani žádné přijatelné vysvětlení, proč se ke sdělení svých skutečných obav odhodlal právě v době, kdy tak učinil.
17. Dále žalovaný uvedl, že Nejvyšší správní soud navázal přijatelnost prezentace nové obavy žalobce z povolání k vojenské službě na změnu situace v zemi v říjnu 2019, oproti tomu na podporu pozdější prezentace obav z výhrůžek PKK poté, co jí byl žalobce kontaktován, žalobce krom strachu žádný zásadnější důvod nepředložil. Byl přitom správním orgánem od počátku řízení prokazatelně informován o povinnosti poskytovat žalovanému nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak lze doložit např. již protokolem o pohovoru ze dne 19. 10. 2017. Ještě později uplatněné spekulativní úvahy o

možných podezřených, která mohou žalobcem realizované kroky (odjezd ze země a nepokračování ve spolupráci) vyvolat u turecké policie, se již zcela vymykají řádně zjištěnému skutkovému stavu, na jehož základě správní orgán rozhodoval poté, kdy žalobci ve správním řízení poskytl dostatečný prostor autenticky označit veškeré skutečnosti, od nichž své obavy odvíjí. V této souvislosti žalovaný připomněl, že i ve světle judikatury je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, z jehož tvrzení správní orgán při posouzení důvodnosti žádosti vychází. K rozložení děleného důkazního břemene odkázal i na rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, z něhož vyplývá, že zatímco správní orgán odpovídá za náležité zjištění údajů o zemi původu žadatele, žadatel musí unést důkazní břemeno ve vztahu k důvodům, které se týkají výlučně jeho osoby. Pokud byl žalobce skutečnou obětí PKK a nikoli jejím spolupracovníkem, jak prezentoval, měl možnost domáhat se ochrany ze strany turecké policie a naopak pravdivou výpověď přispět k eliminaci vlivu PKK v Turecku. Žalobce sám si je ostatně dobře vědom, že turecký stát vynakládá prostřednictvím svých orgánů značné úsilí za účelem postihovat společensky nebezpečné teroristické jednání členů organizace PKK, jejíž obětí se měl dle vlastních sdělení stát i on. Žalobce rezignoval na legitimní snahu turecké policie objasnit nezákonnou činnost PKK v místě svého bydliště, vlastní reálnou zkušenost s touto organizací policii záměrně vědomě zamlčel a reagoval (z hlediska tvrzeného problému s PKK úspěšnou) změnou místa pobytu v Turecku a následně dokonce vycestováním ze země. Nelze pominout, že se ani nepokusil u tureckých státních orgánů domáhat ochrany před jednáním soukromých osob z PKK, které mu vyhrožovaly, přičemž jeho dosavadní osobní zkušenost s policií k této rezignaci nezavdávala příčinu, z jeho sdělení vyplývá, že s ním policie jednala korektně, nebyl vystaven žádným traumatizujícím zážitkům. Správní orgán za těchto okolností neshledal jeho žádost důvodnou ani z hlediska tvrzených obav z pronásledování, ani pro skutečné nebezpečí vážné újmy, jež by mu pro případ návratu mohlo hrozit.

18. K obavě žalobce z možnosti opětovného povolání k výkonu vojenské služby žalovaný podotkl, že se jí v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval v potřebném rozsahu. Poukázal na legitimitu branné povinnosti z hlediska mezinárodního práva a na to, že Turecko se aktuálně nenachází v situaci válečného stavu s jiným státem, je naopak z hlediska bezpečnosti jedním z nejstabilnějších států blízkovýchodního regionu. Vzhledem k uvedenému a nadto i k věku žalobce se úvaha o jeho povolání jeví jako velmi nepravděpodobná. Na žalobní námitky založené na výhradě svědomí, jimiž se žalobce dovolává případu Shepherd, není možné nahlížet jako na opodstatněné. Žalobce osobně v reakci na dotazy správního orgánu v doplňujícím pohovoru dne 21. 7. 2021 neuvedl v této souvislosti přesvědčivé důvody, pro které by právě on měl být povolán k turecké armádě 30 let po výkonu základní vojenské služby do oblastí u syrské hranice, kde se angažuje profesionální jádro turecké armády.
19. Dle žalovaného nelze souhlasit ani s argumentací brojící proti zjištěním vycházejícím z Informace MZV ČR. Právě informace zastupitelských úřadů ČR působících v zahraničí jsou považovány za cenný zdroj informací, jakkoli se to žalobce snaží zpochybnit. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, čj. 7 Azs 11/2013-25. Nadto je z napadeného rozhodnutí zjevné, že nešlo o jediný zdroj, z něhož správní orgán informace čerpal.

20. K návrhu žalobce na přerušení správního řízení, žalovaný doplnil, že Ústavní soud stížnost žalobcovy manželky a jejího syna, včetně návrhu s ní spojeného, dne 12. 10. 2021 odmítl usnesením čj. I. ÚS 344/21 jako zjevně neopodstatněné.
21. V reakci na žalobní námitku nedostatečného hodnocení zdravotního stavu všech členů žalobcovy rodiny žalovaný podotkl, že zdravotní stav manželky i nezletilého syna žalobce byl v odpovídajícím rozsahu zohledněn právě v řízení o jejich opakované žádosti. Vzhledem k časovému odstupu od data vydání správního rozhodnutí ve věci žalobce správní orgán aktuálně shrnuje, že druhá žádost žalobcovy manželky a jejího nezletilého syna o mezinárodní ochranu byla shledána nepřípustnou a řízení o ní bylo zastaveno dne 4. 1. 2022, toto správní rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 1. 2022. Žádost žalobce byla řádně posouzena i s ohledem na jeho zdravotní stav, správní orgán nicméně ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu důvodně konstatoval, že žalobce jakožto dospělá, plně svéprávná a práceschopná osoba se o sebe dokáže postarat a vydělat si pro život potřebné prostředky vlastní prací a nepodstupuje v ČR žádný typ speciální léčby, která by byla vázána výhradně na zdejší území. Žalovaný setrval na tom, že v případě žalobce důvody k udělení výjimečné formy mezinárodní ochrany (humanitárního azylu) přítomny nejsou.
22. Žalovaný dále uvedl, že se zprávou Ministerstva vnitra Velké Británie o Kurdech (str. 194-201 správního spisu) byl žalobce seznámen dne 4. 1. 2020, úkonu byl přítomen i jeho tehdejší zmocněnec. Po oznámení převzetí právního zastoupení žalobce Organizací pro uprchlíky bylo v rámci nového úkonu seznámení umožněno zmocněnci žalobce pořídit si fotokopii celého spisu. Aktuální zmocněnec žalobce měl k dispozici veškeré ve spisu zařazené materiály ke dni seznámení, tj. k 21. 9. 2021, a mohl se k nim vyslovit v rámci písemného vyjádření, k němuž mu byla určena lhůta do 13. 10. 2021. Ostatně i z obsahu žalobní námitky o nezařazení zmíněné informace na seznam podkladů uvedený v protokolu ze dne 21. 9. 2021 je zjevné, že žalobcův aktuální zmocněnec o začlenění uvedené zprávy do správního spisu věděl a její obsah měl vzhledem k pořízení kopie celého spisu k dispozici.
23. Závěrem žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce pronásledování kurdské menšiny v Turecku, v níž tento soud mimo jiné uvedl, že obavy z pronásledování by případně mohly být namísto u politicky aktivně činných osob, respektive u osob zapojených do neúspěšného státního převratu, rovněž konstatoval, že *„nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“*. Žalovaný poukázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyjadřující se k aktuálnímu vývoji v Turecku, zejména vývoji ve vztahu ke kurdské menšině souvisejícímu s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu. V těchto rozhodnutích dospěl k závěru, že uvedené skutečnosti nelze vyhodnotit jako výjimečný případ způsobilý prolomit obecné pravidlo zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakazuje správnímu soudu přihlížet ke skutkovým novotám, jež neexistovaly v době vydání rozhodnutí správního orgánu.

IV. Replika žalobce

24. V replice na vyjádření žalovaného žalobce nesouhlasil s tím, že doplnění žaloby bylo podáno po uplynutí 15denní lhůty pro podání žaloby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci

doručeno 3. 12. 2021, konec lhůty tedy připadal na sobotu 18. 12. 2021, proto se za poslední den lhůty považuje pondělí 20. 12. 2021, kdy bylo doplnění žaloby podáno.

25. K námitce nedostatečného prospektivního posouzení nebezpečí ze strany státních orgánů Turecka pro případ návratu do země původu žalobce dodal, že tato povinnost tíží žalovaného. Žalobce v řízení dostatečně konkrétně formuloval své obavy ze státních orgánů Turecka a důvody těchto obav a svá tvrzení podložil důkazními návrhy. Povinností žalovaného bylo zjistit a posoudit, co by se žalobci mohlo stát, pokud by se do země původu navrátil. Žalovaný však neprovedl prospektivní posouzení, neboť se nebezpečím ze strany státních orgánů v podstatě nezabýval, popř. se spokojil pouze tím, že žalobci doposud újma ze strany státních orgánů nevznikla. Součástí takového posouzení by pak bylo i zodpovězení otázky, jak státní orgány Turecka přistupují k osobám, které byly podezřívány ze spolupráce s PKK, načež odjely do zahraničí a poté se do Turecka vrátily nebo byly navraceny.
26. Žalobce odmítl nařčení žalovaného, že z jeho strany dochází k „účelovému taktizování“ ohledně sdělování důvodů jeho žádosti. Žalovanému vysvětlil, z jakého důvodu hrozbu ze strany PKK akcentoval až při opakovaném posouzení žádosti. Žalobce má ze strany PKK takové obavy, že kvůli nim podstupuje psychiatrickou léčbu. Jeho psychický stav se důsledkem vývoje jeho řízení o mezinárodní ochranu kontinuálně zhoršuje, stejně jako stav jeho manželky, což je prokazováno přiloženými lékařskými zprávami. Pozdější uvedení těchto obav je tedy zcela pochopitelné a nijak nesnižuje věrohodnost žalobce a jeho výpovědi.

V. Jednání soudu

27. Při jednání soudu konaném dne 25. května 2022 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech a procesních návrzích. Soud při jednání doplnil dokazování o předložené lékařské zprávy ze dne 22. 3. 2022 a 18. 5. 2022 a o zástupkyni žalobce předloženou část zprávy Ministerstva zahraničí USA vydané dne 12. 4. 2022 o dodržování lidských práv v Turecku a část zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 11. 2. 2020 vyjadřující se k problematice posuzování otázky terorizmu v Turecku a návazně na to vznášení obvinění z podpory teroristické organizace PKK.

VI. Posouzení věci krajským soudem

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
29. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 16. 10. 2017 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 19. 10. 2017 poskytl údaje k podané žádosti a téhož dne s ním byl proveden pohovor. Při něm uvedl, že je turecké státní příslušnosti, kurdské národnosti, vyznává sunnitskou větev islámu, v letech 1989 - 1990 absolvoval vojenskou službu (byl i v soukromé ochraně prezidenta, která chránila jeho letní sídlo). Je ženatý a má čtyři děti. Jeho žena a dvě nejmladší děti žádají spolu s ním o mezinárodní ochranu v ČR. Dále sdělil, že není členem žádné politické strany. Kurdové dle jeho vyjádření nemají v Turecku žádná práva a nemohou se svobodně vyjadřovat. Ve vlasti žili ve městě Agri (před odjezdem dům prodali), krátce pak pobývali

v Izmiru a Ankaře. Vlast opustil společně s rodinou dne 28. 1. 2017 legálně letecky (z Ankary do Istanbulu, dále do Vídně a poté autem do Německa). V Německu se setkali s částí rodiny a po konzultaci s advokátem tam požádali o mezinárodní ochranu. Po zjištění tamních orgánů, že disponují českými schengenskými vízy, byli na základě dublinského řízení dopraveni dne 16. 10. 2017 do ČR.

30. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v Turecku podnikal jako obchodník, v minulosti často cestoval mimo vlast, v roce 2016 byl dvakrát v Německu, na přelomu roku 2016/2017 oslavoval Nový rok s kamarády v Praze, proto si zajistil české vízum v Ankaře. V Turecku měl svůj obchod a byl obviněn z toho, že prodává členům organizace PKK (Partiya Karkerên Kurdistan, přel. Strana kurdských pracujících) hnojiva, která je pak používá pro výrobu výbušnin. Z uvedeného důvodu byl policií dvakrát vyslýchán. Sdělil, že v prvním případě to bylo někdy „před pučem“ (tj. před 15. 7. 2016), policie mu sdělila, že u něho nakupovali členové PKK s falešnými doklady. Žalobce se proti tomu ohradil, že uvedenou skutečnost nemohl poznat. Nic neskrýval, platil daně, a přesto ho obvinili. K druhému výslechu došlo dle výpovědi žalobce „po puči“. Policie přišla k němu domů s tím, že s nimi má jít na policejní stanici a podat vysvětlení k prodeji hnojiv. K jejich dotazu, komu prodává své zboží (např. i mouku), uvedl, že prodával všem. Řekli mu, že je sledován, že se stýká s různými Kurdy (to označil za pochopitelné). Takových osob jako žalobce tam bylo více, vyslýchali je postupně. Na policejní stanici zůstal přes noc, nebyl bit ani mučen. Dle názoru žalobce šlo o falešná obvinění, vyberou si různé osoby a pak tímto způsobem zastrašují ostatní. Uvedené označil za „Erdoganův styl nátlaku na kurdskou menšinu“. Necítí se vinen, nespáchal nic protizákonného, jen prodával své zboží. Do té doby žádné potíže neměl. Dále uvedl, že v září 2016 byl ze stejného důvodu zatčen jeho kamarád, majitel vedlejšího obchodu. Poté se žalobce rozhodl odjet s rodinou z Agri do Izmiru. Radil se s právníkem, který rovněž v jeho případě nevyloučil zadržení. V té době byl v Ankaře operován jeho syn, rovněž se dozvěděl, že byl policií znovu hledán. Rozhodli se, že po operaci syna opustí Turecko. Doplnil, že kdyby k uvedeným problémům s policií nedošlo, Turecko by neopustil, byl úspěšný podnikatel, neměl jiný důvod k odjezdu.
31. K dotazu správního orgánu, zda se proti uvedenému obvinění nějak bránil, žalobce uvedl, že v Turecku není možné si stěžovat na policii. V době svého vycestování z Turecka nebyl z ničeho oficiálně obviněn, to by nemohl vycestovat. Jak je to nyní neví, nemá to jak zjistit. Jiné potíže v Turecku neměl. Dále vypověděl, že s organizací PKK nemá žádnou spojitost. Kurdové chtějí mít stejná práva jako všichni ostatní, v Turecku však nejsou uznáni jako etnikum. Dle jeho názoru by se problémy neměly řešit v horách se zbraněmi. V případě návratu se obává uvěznění, je pro něho nepředstavitelné, že by jeho žena musela zůstat sama s nemocným dítětem (synem). Závěrem uvedl, že jeho rodina chce začít žít někde jinde a začlenit se do společnosti. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že má asi 12 roků cukrovku, bere inzulin.
32. Ve věci vydal žalovaný správní orgán své první rozhodnutí dne 17. 4. 2018 pod čj. OAM-848/ZA-ZA11-ZA17-2017, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší krajský soud pod čj. 32 Az 17/2018 zamítl, avšak následně bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, čj. 1 Azs 28/2020-95, rozhodnutí krajského soudu zrušeno a současně bylo zrušeno i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že do soudu předloženého

správního spisu nebyly zařazeny všechny podklady, ze kterých žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel.

33. Žalovaný proto pokračoval v řízení a dne 21. 7. 2021 provedl se žalobcem doplňující pohovor. Při něm žalobce zopakoval svoji situaci obchodníka, kdy na něho padlo podezření, že některá z jeho hnojiv byla použita na výrobu bomb teroristickou organizací PKK. Policie si jej dvakrát pozvala k podání vysvětlení. Jeden ze členů PKK byl policií dopaden a ten uvedl, že hnojiva na výrobu bomb nakupoval právě u žalobce. Žalobce popsal svou obavu ze samotné PKK v tom směru, že se mu bude snažit pomstít za to, co se stalo jednomu z jejích mužů. Už byl varován, tři dny byl zadržován na neznámém místě, kde byl i fyzicky napaden a odrazován od spolupráce s policií. Dostal také nabídku dát svého syna do jejich řad jako teroristického bojovníka. Žalobce po vyličení problémů s PKK uvedl, že nemá strach ani tak z turecké policie jako z teroristů, že se bojí toho, co by po něm mohla chtít turecká policie, tak i PKK. Vysvětlil, že v pohovoru v roce 2017 o PKK nemluvil, protože z této organizace měl velký strach. Dále byl žalobce dotázán na možnost povolání do turecké armády, jak zmínil v první žalobě. K tomu uvedl, že byl kdysi na vojně, byl v prezidentově osobní ochraně a může mít strach, že jej znovu vezmou na vojnu a pošlou do první linie, že věk na nástup samozřejmě nemá, ale i tak jej mohou povolat. Byl by připraven bojovat za Turecko, ale nikoliv proti Kurdům. Znovu se vyjádřil také k okolnostem svých dvou výsledků tureckou policií. Doplnil, že manželka po příjezdu do ČR psychicky upadla, má nemocná játra a prodělala rakovinu.
34. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, a to Informace OAMP, Turecko - Politická a bezpečnostní situace v zemi, květen 2021; Informace OAMP, Turecko - Sýrie, Situace na turecké straně hranice, duben 2020; Informace MV Velké Británie - Turecko, základní informace o zemi, září 2019; Informace MV Velké Británie, Turecko - zjišťovací mise, řízen 2019 (Kurdové); březen 2020; Informace MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, listopad 2020; Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko - Přehled situace v Turecku, březen 2021; Zpráva ACCORD - Turecko, Právní stát a výkon spravedlnosti, srpen 2020; Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko, březen 2019 Zpráva ČTK, EU musí jednat s Tureckem, ze dne 1. 9. 2021; Zpráva ČTK, Ankara přestala registrovat migranty, ze dne 2. 9. 2021.
35. Dále jsou ve správním spise založeny i zprávy žalovaným shromážděné před vydáním prvního rozhodnutí žalovaného: Zpráva Freedom House - Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Informace OAMP - Turecko - Kurdové, září 2017, ze dne 27. 9. 2017; Zpráva Human Rights Watch - Turecko 2018, ze dne 1. 2. 2018; Zpráva Amnesty International, Turecko 2018, ze dne 22. 2. 2018; Zpráva reportéři bez hranic, Turecko, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018; Informace irského Dokumentárního centra pro uprchlíky, Turecko, Kurdové, leden 2018, ze dne 20. 3. 2018.
36. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce možnost znovu se seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí dne 21. 9. 2021. Této možnosti využil a následně se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil prostřednictvím svého zástupce písemně.

37. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
38. Žalobce předně namítal, že žalovaný správní orgán důvody jeho žádosti identifikoval chybně, neboť ze svého posouzení v podstatě vyloučil hrozbu ze strany tureckých státních orgánů v souvislosti s vyšetřováním jeho napojení na PKK, o níž hovořil v první fázi řízení. Uvedl, že v řízení o novém posouzení své žádosti akcentoval obavy z odplaty PKK za předchozí spolupráci s tureckou policií, avšak jeho vyjádření, že „nemá ani tak strach z turecké policie jako z teroristů“, které uvedl v doplňujícím pohovoru, nelze chápat jako popření jeho předchozího tvrzení a že by hrozbu ze strany tureckého státu již nepočítal.
39. Krajský soud musel této námitce přisvědčit. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že v průběhu správního řízení objasnil, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z výhrůžek od teroristické organizace PKK v souvislosti s prověřováním užívání dusíkatých hnojiv k výrobě bomb. Ve vztahu k ustanovení § 12 zákona o azylu se obecně vyjádřil k postavení Kurdů v Turecku a dospěl k závěru, že ze shromážděných zpráv nevyplyvá, že by příkoří, které tato etnická skupina v Turecku zažívá, dosahovalo míry a intenzity azylového pronásledování (či hrozby vážné újmy).
40. Dále se pak žalovaný detailněji věnoval ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, když zdůraznil, že na podkladě nové výpovědi žalobce (na základě doplňujícího pohovoru ze dne 21. 7. 2021) se „jádrový důvod“ jeho žádosti o mezinárodní ochranu posunul, neboť nově se žalobce ani tak neobává turecké policie, jako samotné teroristické organizace PKK, jejíž lidé jej kontaktovali, tři dny jej drželi na neznámém místě, odrazovali od spolupráce s tureckými bezpečnostními složkami a žádali, aby dal svého syna do jejich řad. Žalovaný se dále zabýval podrobně touto žalobcovou obavou se závěrem, že měl nejprve využít všech možností ochrany, které má ve své vlasti, přičemž uvedl, že Turecko disponuje policejním sborem s mnohaletými zkušenostmi právě s bojem proti PKK (obdobně v části týkající se § 14a zákona o azylu). K samotnému prověřování okolností tureckou policií ohledně výroby bomb teroristickou skupinou PKK žalovaný uvedl, že šlo o běžné kroky trestního řízení, na kterém nebylo nic nestandardního, přičemž žalobce s policií spolupracoval, a to ačkoliv měl obavy, protože jeho kamarád (také obchodník) ve zdánlivě podobné situaci byl odsouzen k odnětí svobody za pomoc teroristům.
41. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že žalobce při doplňujícím pohovoru dne 21. 7. 2021 k žádosti o udělení mezinárodní ochrany po vylíčení problémů s PKK skutečně mimo jiné uvedl, že nemá strach ani tak z turecké policie jako z teroristů. Současně ve stejné odpovědi na otázku správního orgánu uvedl, že se bojí toho, co by po něm mohla chtít turecká policie, tak i PKK. Následně správní orgán žalobci předestřel jeho předchozí výpověď a dotázal se, zda je ještě něco dalšího, co žalobce do této chvíle zamlčel, když předtím o obavě z PKK nemluvil, a zda má nějaké další nové informace, k čemuž žalobce odpověděl, že už nic dalšího. Další otázky správního orgánu se týkaly samotného problému s PKK, obavy z výkonu základní vojenské služby a zdravotního stavu manželky žalobce. V průběhu správního řízení vedeného žalovaným po zrušení jeho předchozího rozhodnutí ze dne 17. 4. 2018 rozsudkem Nejvyššího správního soudu, byla předložena i písemná vyjádření žalobce (zaslaná prostřednictvím jeho zástupce). Ve

vyjádření ze dne 10. 11. 2020 žalobce mimo jiné uvedl, že mu v zemi původu hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině a že ačkoli se obecně turecký stát primárně nezaměřuje na perzekuci veškerého kurdského obyvatelstva, přesto se ocitají v nerovném postavení ve specifických situacích, konkrétně jsou policejní orgány vůči Kurdům podezřívavější, pokud jde o činnosti spojené s teroristickou skupinou PKK (viz strana 8 vyjádření). Ve vyjádření ze dne 13. 10. 2021 k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že pro případ návratu se obává, že bude stíhán a odsouzen za napomáhání teroristické organizaci nebo financování terorizmu, kdy pravděpodobnost pronásledování a vážné újmy zvyšuje etnická příslušnost k marginalizované kurdské menšině a protiteroristická povaha vyšetřování pro přisuzované spojení s PKK (viz strana 2 vyjádření).

42. Dle názoru krajského soudu nelze přistupovat ke sdělením žalobce při pohovoru dne 21. 7. 2021 izolovaně a pominout další jeho písemná vyjádření, byť učiněná prostřednictvím jeho zástupce, neboť i tato vyjádření činí zástupce za žalobce. Pokud se žalovaný domníval, že žalobce svým sdělením při doplňujícím pohovoru své obavy z návratu do vlasti zúžil pouze na obavu z teroristické organizace PKK a vyloučil svou předtím prezentovanou obavu ze stíhání tureckými státními orgány vyšetřujícími jím uskutečněný prodej hnojiv této organizaci, měl se na tuto skutečnost při doplňujícím pohovoru žalobce výslovně dotázat. V kontextu všech vyjádření žalobce, tj. i písemných, však závěr žalovaného o zúžení obav žalobce, rozhodně bez dalšího dovodit nelze. Žalovaný se tak nezabýval dostatečně i touto žalobcovou obavou ze stíhání a možného odsouzení za napomáhání teroristické organizaci PKK nebo za financování terorizmu. K této problematice přitom žalobce nabízel řadu listinných důkazů, jimiž se snažil doložit, že Kurdové podezřelí z napojení na PKK, nebo jimž bylo přisuzováno spojení s PKK, jsou v Turecku podrobováni nespravedlivému trestnímu procesu a jiným závažným zásahům do jejich práv a že protiteroristická legislativa je extenzivně zneužívána.
43. Je sice pravdou, že žalobce byl dosud pouze dvakrát vyslýchán tureckou policií, což lze obecně považovat za běžné kroky trestního řízení, avšak zda žalobci hrozí nebezpečí, že poskytnutí hnojiv PKK, která z nich vyráběla bomby, tj. v této specifické situaci, může být důvodem ke stíhání a odsouzení za trestnou činnost financování terorizmu, příp. napomáhání teroristické skupině PKK, se žalovaný vůbec nijak nezabýval. Jak správně namítl žalobce, rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu je prospektivním rozhodováním a žalobce uváděl důvody, pro které se obává ze stíhání a možného odsouzení za napomáhání či financování terorizmu. Žalovaný přitom má povinnost posuzovat hrozbu pronásledování či vážné újmy do budoucna (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, čj. 7 Azs 162/2018-47). Minulé pronásledování je sice podle čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele, ale není nutnou podmínkou pro udělení azylu. Žalovaný hodnocení pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobce neprovedl a pro posouzení otázky budoucího pronásledování si žádné relevantní informace k této problematice neobstaral. To, zda je tato obava žalobce důvodná a zda mu pronásledování hrozí „s přiměřenou pravděpodobností“ (k tomuto důkaznímu standardu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82), však musí posoudit žalovaný na podkladě aktuálních informací o zemi původu k předmětné otázce. To však žalovaný v tomto případě neudělal. Žalovaný si tak pro posouzení existence (či neexistence) přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobce, resp.

hrozby vážné újmy, z důvodu protiteroristické povahy vyšetřování spojeného s PKK a příslušností žalobce ke kurdské menšině neobstaral dostatek podkladů a v této části je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

44. Žalobcova další námitka vznesená ve vztahu k posouzení možnosti vnitřní ochrany v zemi původu před působením PKK souvisí s předchozími žalobními výhradami a její posouzení bude odvislé od vyhodnocení podkladů obstaraných k otázce případného samotného nebezpečí ze strany státních orgánů, resp. jejich přístupu k osobám podezřelým ze spolupráce s PKK v případě, že předmětný obchod žalobce může být považován za financování terorizmu nebo napomáhání teroristické skupině PKK, a to zejména pokud jde o osoby příslušející ke kurdské menšině, jako je případ žalobce.
45. Žalobce dále vytýkal žalovanému nedostatečné posouzení důvodů k udělení humanitárního azylu, neboť se dostatečně nezabýval zdravotním stavem žalobce a jeho rodiny.
46. Z dikce § 14 zákona o azylu vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu.
47. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 9 odůvodnil, proč neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu žalobci. Vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit, a jeho úvahy se opírají o zjištěné skutečnosti. Žalobce při doplňujícím pohovoru uvedl, že psychika manželky je špatná a že se léčila s různými nemocemi včetně měsíčního pobytu v nemocnici v Hradci Králové. Ve svém posledním vyjádření v průběhu správního řízení ze dne 13. 10. 2021 uváděl, že jeho zdravotní stav by zhoršily dopady případného zatčení a mučení v případě, že bude v zemi původu zatčen. K tomuto svému vyjádření přiložil rovněž zprávu lékaře psychiatra ze dne 7. 6. 2021, z níž vyplývá závěr, že u žalobce je nutná psychiatrická péče vzhledem k rozvoji posttraumatické stresové poruchy a že podmínkou úspěšné léčby je stabilní chráněné zázemí v prostředí vlastní rodiny.
48. Žalovaný tak vyšel z informací, které mu žalobce sdělil ohledně svého zdravotního stavu a ohledně rodinné a sociální situace a dospěl k závěru, že žalobce je osobou plně svéprávnou a praceschopnou a nepodstupuje žádný typ speciální léčby, která by byla výhradně vázána na území ČR a neshledal proto žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu žalobci. S tímto posouzením situace žalobce by bylo možno souhlasit, neboť jeho zdravotní stav nebylo možno označit za natolik závažný či naléhavý, aby bez přistoupení dalších okolností mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu.

49. V průběhu soudního řízení však žalobce k žalobě přiložil lékařskou zprávu lékaře psychiatra ze dne 30. 11. 2021, v níž je uvedeno, že žalobce v současné době není schopen cestování, naopak je vhodné stabilní sociální rodinné zázemí, a předložil další lékařskou zprávu lékaře psychiatra ze dne 29. 11. 2021, v níž je uvedeno, že manželka žalobce není v současné době schopna cestování pro riziko zhoršení psychického somatického stavu. Při jednání u soudu pak byly předloženy lékařské zprávy ze dne 18. 5. 2022 a ze dne 22. 3. 2022 s obdobnými závěry. Lze doplnit, že krajskému soudu je ze souběžně projednávané věci týkající žádosti manželky žalobce o mezinárodní ochranu vedené u zdejšího krajského soudu pod sp. zn. 28 Az 2/2022 známo, že k jejímu zdravotnímu stavu se žalovaný vyjádřil v samostatném rozhodnutí o její žádosti, přičemž krajský soud toto jeho rozhodnutí rovněž zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný totiž při posuzování jejího zdravotního stavu zcela pominul a vůbec nehodnotil v ní ve správním řízení předložených lékařských zprávách od lékaře psychiatra uváděnou informaci, že v současné době není schopna cestování ani změny místa bydliště. Již ve správním řízení tedy manželka žalobce dokládala zhoršení svého psychického stavu s tím, že lékař psychiatr pro její aktuální stav *de facto* vyloučil její vycestování do vlasti. Touto skutečností se však žalovaný vůbec nezabýval a z informací o poměrech v tureckém zdravotnictví dovodil, že se může ve své psychologické léčbě plynule pokračovat v Turecku, kde také existuje odborná psychologická a psychiatrická péče.

50. V dalším řízení o žádosti žalobce tak bude muset žalovaný přihlídnout i k nově předloženým lékařským zprávám, tj. reflektovat vývoj a závěr o zdravotním stavu žalobce i jeho manželky a znovu posoudit případný vliv zejména zdravotního stavu manželky žalobce na posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud by měl žalovaný pochybnosti o závěrech uvedených v předložených zprávách od lékaře psychiatra, pak by měl v tomto směru sám zajistit k prezentovanému zdravotnímu stavu odborné lékařské vyjádření nebo znalecký posudek.

K ostatním námitkám krajský soud dále již pouze ve stručnosti uvádí následující.

51. K žalobcem zmíněné obavě z nástupu na vojenskou službu zejména v souvislosti se zapojením Turecka do konfliktu v Sýrii lze konstatovat, že se jí žalovaný z pohledu žalobcem v průběhu správního řízení prezentovaných důvodů zabýval v napadeném rozhodnutí dostatečně a v potřebném rozsahu.

52. Námitka žalobce, že nebyl vypořádan jeho návrh na přerušení řízení z důvodu probíhajícího řízení o ústavní stížnosti ve věci první žádosti o mezinárodní ochranu jeho manželky, pozbyla zcela na významu, neboť Ústavní soud o této stížnosti již dne 12. 10. 2021 rozhodl.

53. Námitky žalobce vznesené k možnosti vnitřního přesídlení a poukaz na judikaturu touto otázkou se zabývajících se míjí s důvody napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí možnost vyhnout se nebezpečí hrozícímu od PKK pomocí vnitřního přesídlení neuváděl. Žalobce vyslovil rovněž domněnku, že žalovaný zřejmě nepovažuje jeho výpověď za věrohodnou, a uvedl, jak měl v takovém případě postupovat včetně vyjádření jasného a náležité odůvodněného závěru. K tomu lze pouze poznamenat, že z rozhodnutí žalovaného neplyne, že by považoval či snad dokonce označil výpověď žalobce za nevěrohodnou. To, že se pozastavil nad tím, že žalobce svou obavu z PKK vyjádřil až cca čtyři roky po podání žádosti o mezinárodní ochranu, je však

pochopitelné, nicméně z této skutečnosti žádný závěr o nevěrohodnosti žalobce nevyvozoval.

54. Nutno dodat, že krajský soud neprovedl žalobcem navrhované důkazy dvanácti dokumenty, které navrhoval již ve správním řízení a které měly dokládat důvodnost jeho obav a potvrzovat, že prodej hnojiv PKK je považován za financování terorizmu a že obviněný může být odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody, neboť by nahrazoval činnost správního orgánu. Ten bude muset s ohledem na shora uvedené v první řadě sám posoudit tuto otázku ve svém novém rozhodnutí.
55. K požadavku žalobce, aby mu azyl, příp. doplňkovou ochranu udělil soud, krajský soud poznamenává, že žalobce, resp. jeho zástupce, rozhodně nemá pravdu v tom, že žalovaný opakovaně nerespektoval závazný právní názor soudu. Jak bylo uvedeno již shora, Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno z důvodu, že do soudu předloženého správního spisu nebyly zařazeny všechny podklady, ze kterých žalovaný při vydání svého prvního rozhodnutí vycházel, a nikoliv, že by nerespektoval závazný právní názor na určitou řešenou otázku, a už vůbec ne opakovaně. Rozhodně tedy v daném případě nejde o situaci, uváděnou v rozhodnutích, na které žalobce poukazoval.

VII. Závěr a náklady řízení

56. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení spočívajících v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
57. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce náhradu nákladů nenárokoval. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. června 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně